

Arrest

nr. 197 369 van 28 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 augustus 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco K. VERSTREPEN en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 18 december 2013 een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging bij het Belgische consulaat in Casablanca. Bij beslissing van 4 april 2014 werd haar het visum toegekend.

1.2. De verzoekende partij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Op 16 augustus 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B(...)

Voorna(a)m(en): S(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

- De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De A-kaart van betrokkene vervalt op 11.09.2016. Pas op 02.06.2017 –ongeveer halfjaar ná het verstrijken van de A-kaart- vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van haar verblijfskaart en legt volgend stuk voor: werkloosheidsuitkering startende van november 2015 tot februari 2017. Verder werden geen documenten overgemaakt dat betrokkene of referentiepersoon actief werk zoekt.

Betrokkene ondertekende op 29.03.2017 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

** Inburgeringscontract Antwerpen op naam van betrokkene voor het volgen van vormingsprogramma: Nederlands als tweede taal (Niveau A1 en A2) en maatschappelijke oriëntatie getekend op 25.09.2014: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, bovendien betreft dit ook geen recent document en is vooraf opgesteld aan de cursussen (geen resultaten of bevestiging of betrokkene zelfs aanwezig was)*

*In de brief werd vermeld dat bij beoordeling van de duurzame verankering rekening wordt gehouden met bewijzen van integratie, bewijzen dat zowel betrokkene als de referentiepersoon actief op zoek zijn naar werk (verleden en heden)... Er zijn verder geen documenten overgemaakt. Dit is echter wel een vereiste onder art. 10 met name paragraaf 5 dat werkloosheidsuitkering alleen kan in overweging genomen worden wanneer er bewijzen zijn dat de persoon in kwestie/referentiepersoon actief werk zoekt. Stad Antwerpen heeft in de email van betekening van bovenstaand document vermeld dat betrokkene niet op zoek gaat naar werk om voor de kinderen te zorgen. Bij het nakijken van het rijksregister zijn geen gemeenschappelijke kinderen terug te vinden uit een vorig huwelijk zou betrokkene een zoon (*12.12.1997) en een dochter (*04.11.2002) hebben. Deze dochter staat pas recent op het adres van betrokkene en de referentiepersoon sinds 16.11.2016. Dit verklaart eveneens niet waarom de referentiepersoon geen enkel bewijsdocument overmaakt dat hij actief werk zoekt, het is trouwens hij die inkomsten moet voorleggen als vervoegde vreemdeling. Vervolgens werd Dolsis geraadpleegd daaruit blijkt dat het vast contract op basis waarvan betrokkene visum gekregen heeft beëindigd werd op*

18.03.2015. Daarna werd nog 1 dag gewerkt heeft in 2015, 8 dagen in 2016 en 6 dagen in 2017 (interim). Hieruit kan niet afgeleid worden dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

Er zijn geen stukken over gemaakt van betrokkene die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 05.08.2014), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan.

Referentiepersoon is al meer dan dertig jaar legaal in België, toch werden geen stukken over gemaakt dat hij actief werk zoekt. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (10.07.2013) Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht.

De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Zij tonen niet aan actief te zoeken naar werk, geen enkele sollicitatie werd overgemaakt.

Zowel art. 8 EVRM en art. 74/13 vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de kinderen blijven behouden. Een tijdelijke scheiding brengt geen onherstelbare schade mee, bovendien zijn de kinderen van de referentiepersoon bijna 20 en 15 jaar. Zij kunnen gerust tijdens de school- en of werkvakanties op bezoek of via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met betrokkene. Gezinshereniging is een recht dat zij kunnen benutten, maar er zijn ook voorwaarden/verplichtingen aan verbonden. Indien de referentiepersoon zich inspent om te voldoen aan de wettelijke voorwaarde zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuw visum op basis van gezinshereniging aangevraagd worden. Het staat het gezin ook vrij om zich elders te vestigen of op andere procedures beroep te doen waar zij wettelijk wel aan voldoen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 11, §2, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Wettelijke bepalingen

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven 1° de vreemdeling 'voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° [...] het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. (...) "

Het voorlaatste lid van deze bepaling voorziet:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover pij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld (...)."

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing werd immers genomen ter uitvoering van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

2. In casu

De bestreden beslissing verwijst zelf naar artikel 11, §2, voorlaatste lid Vw., artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en erkent dus dat bij de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster o.a. rekening moet worden gehouden met de aard en hechtheid van de familiebanden in België.

Toch houdt verwerende partij met de bestreden beslissing geen rekening met een essentieel element, nl. de aanwezigheid van de twee minderjarige kinderen van verzoekster. Verzoekster is moeder van L(...) B(...), geboren op 30 september 2015 en van K(...) B(...), geboren op 16 februari 2017. Beide kindjes hebben verblijfsrecht in België en wonen bij hun ouders, (stuk 2)

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, zijn er dus wel degelijk gemeenschappelijke kinderen. Bovendien zijn deze kinderen veel jonger dan de kinderen uit het eerste huwelijk van verzoeksters partner, naar wie de bestreden beslissing wel verwijst. De gemaakte redenering kan dus niet zomaar naar analogie worden toegepast.

De band "tussen een moeder en haar minderjarige kinderen is erg hecht. De relatie kind-ouder vormt de essentie van een gezin en wordt door het loutere feit van de geboorte van het kind beschermd, (zie o.a. EHRM, Keegan t. Ierland, 1994, § 44 en EHRM, Kroon t. Nederland, 1994, § 30) Bijgevolg heeft verzoekster op basis van bovenstaande bepalingen recht op bescherming van haar gezinsleven met haar twee kinderen.

Er moet vervolgens worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft, net zoals de overige bepalingen van het EVRM, te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83.) Dit artikel primeert bovendien op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS TI december 2010, nr. 210.029) en artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven bij het beëindigen van het verblijfsrecht.

Daarom is het de taak van de overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het verkregen verblijfsmachtiging terug afnemen vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen. Verzoekster kan immers niet verder legaal verblijven in het land waar haar jonge kinderen geboren zijn, altijd hebben gewoond en verblijfsrecht hebben. Tot op het moment van de bestreden beslissing hebben verzoekster en haar kinderen hun gezinsleven kunnen beleven in België. Verwerende partij mengt zich nu op serieuze wijze in de uitoefening van dit gezinsleven.

Verwerende partij had dus moeten nagaan of de inmenging aan de voorwaarden van artikel 8 lid 2 EVRM voldoet.

In casu blijkt op geen enkele manier dat verwerende partij heeft onderzocht of de inmenging wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving was. Hoewel verwerende partij op de hoogte was - of zeker had moeten zijn - van het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen, wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over hun gezinsleven. Ook impliciet blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de twee minderjarige kinderen van verzoekster.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM \ 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een , gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het . EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertrokken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van ononverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzitten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Omdat de bestreden beslissing op geen enkele manier dergelijke evenredigheidstoets heeft doorgevoerd en geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoekster en haar minderjarige kinderen, schendt zij bovenstaande bepalingen ter bescherming van het gezinsleven.

Bovendien schendt zij het principe van het hoger belang van het kind, gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest. Voor de minderjarige kinderen wordt het verblijfsrecht van hun moeder, met wie ze altijd hebben samengewoond in België en van wie ze op deze erg jonge leeftijd (bijna twee jaar en zeven maanden) in grote mate afhankelijk zijn, immers afgenomen Zonder dat ook maar enige overweging wordt gemaakt over de impact van deze beslissing op hun welzijn en belangen.

Zelfs indien verwerende partij van mening zou zijn dat de bestreden beslissing in 'overeenstemming is met het hoger belang van het kind, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, quod non.

Bovendien is verwerende partij duidelijk onzorgvuldig geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht elk bestuur om een "beslissing op een zorgvuldige

wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13^e druk, Brussel, 1994, p. 53)

Verwerende partij kan onmogelijk in het ongewisse zijn over het bestaan en het verblijfsstatuut van verzoeksters kinderen. Verwerende partij lijkt te dwalen wanneer zij stelt dat in het rijksregister geen gemeenschappelijke kinderen zijn terug te vinden.

De motivatie in de bestreden beslissing is fout: verzoeksters en haar partner hebben wél twee gemeenschappelijke kinderen. Doordat de motivering is gestoeld op onjuiste feiten, schendt verwerende partij de motiveringsverplichting. De motieven kunnen de beslissing immers niet schragen.

Om al deze redenen schendt verwerende partij met de bestreden beslissing de bovenstaande wettelijke bepalingen en wenst verzoekster de nietigverklaring ervan te bekomen."

2.2. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet nu de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst te beschikken over voldoende stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien.

Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Zij wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing zelf verwijst naar artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de gemachtigde dus erkent dat bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de familiebanden in België. Desalniettemin, zo betoogt zij, werd geen rekening gehouden met de aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen, geboren op 30 september 2015 en 16 februari 2017 die verblijfsrecht in België hebben en bij hun ouders wonen. Zij stelt dat deze kinderen veel jonger zijn dan haar kinderen uit een vorig huwelijk die trouwens wel in de bestreden beslissing worden vernoemd, zodat de erin opgebouwde redenering niet naar analogie kan worden toegepast.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het de taak is van de overheid om vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 29 maart 2017 in kennis werd gesteld van een document waarbij bewijzen worden gevraagd die de verwerende partij moesten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken. De inhoud van deze brief luidt als volgt:

"Geachte mevrouw,

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering: bv: bewijzen integratie, bewijzen dat zowel betrokkene als de referentie actie op zoek zijn naar werk (verleden en heden)(...)

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie. [...]"

De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoekende partij naar aanleiding van de opvraging van stukken enkel een inburgeringscontract heeft overgemaakt. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gegevens heeft overgemaakt die betrekking hebben op de kinderen die geboren zijn in 2015 en 2017. Het enige gegeven dat desbetreffend onder de aandacht werd gebracht van de verwerende partij is de mededeling van de gemeentelijke ambtenaar die de stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij dat de verzoekende partij niet op zoek gaat naar werk om voor de kinderen te zorgen. Daarop heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Bij het nakijken van het rijksregister zijn geen gemeenschappelijke kinderen terug te vinden. Uit een vorige huwelijk zou betrokkene een zoon (°12.12.1997) en een dochter (°04.11.2002) hebben. Deze dochter staat pas recent op het adres van betrokkene en de referentiepersoon sinds 16.11.2016.”

En ook, niettegenstaande de vaststelling dat het in casu gaat om een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, :

“Zowel art. 8 EVRM en art. 74/13 vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de kinderen blijven behouden. Een tijdelijke scheiding brengt geen onherstelbare schade mee, bovendien zijn de kinderen van de referentiepersoon bijna 20 en 15 jaar. Zij kunnen gerust tijdens de school- en of werkvakanties op bezoek of via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met betrokkene. Gezinshereniging is een recht dat zij kunnen benutten, maar er zijn ook voorwaarden/verplichtingen aan verbonden. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarde zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuw visum op basis van gezinshereniging aangevraagd worden. Het staat het gezin ook vrij om zich elders te vestigen of op andere procedures beroep te doen waar zij wettelijk wel aan voldoen”

De verzoekende partij kan de deugdelijkheid van deze motieven niet onderuit halen door te stellen dat zij moeder is van L.B, geboren op 30 september 2015 en van K.B., geboren op 16 februari 2017. Zoals immers reeds vastgesteld blijkt dat zij van deze kinderen geen melding heeft gemaakt hoewel zij door de verwerende partij onmiskenbaar werd uitgenodigd, voorafgaand aan de bestreden beslissing, om gegevens bij te brengen met betrekking tot de hechtheid van de gezinsbanden.

Het attest van gezinssamenstelling dat de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift brengt evenmin soelaas: in eerste instantie toont de verzoekende partij niet aan waarom zij een dergelijk element niet eerder had kunnen bezorgen, met name toen zij werd verzocht om alle nuttige informatie aan de verwerende partij mee te delen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de mate dat zij dit stuk wil aanwenden om aan te tonen dat de verwerende partij verkeerd heeft geoordeeld dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn tussen verzoekster en de referentiepersoon, kan worden volstaan met de vaststelling dat het attest weliswaar de kinderen L.B. en K.B. vermeldt, maar dat eruit nog niet kan worden afgeleid wie hun ouders zijn, hetgeen des te meer klemmt nu de verzoekende partij en haar echtgenoot onder 1 dak wonen met de ouders van de referentiepersoon die ook nog eens één van de in de bestreden beslissing wél vermelde kinderen van de referentiepersoon huisvesten.

2.3. Deze vaststellingen volstaan om het enig middel af te wijzen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS